

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

Monachii [u.a.], 1749

Caput III. Ex hujus quoque vitæ miseriis Originale demonstrari peccatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83656](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83656)

ponat. Stylus tamen, & plura Mss. illius genitum opus demonstrant, unde ab eodem Auctore creditur sex prioribus superadditis. Non tamen probamus iudicium Vossii, & Casauboni; quorum alter scribit Optato non satis originale peccatum perspectum fuisse: iste vero ait vereri se, ne imprudenti & incauto hæc exciderint, quæ severioris examinis acrimoniam agre sustineant. Nam constat Optatum de actuali peccato verba fecisse, utpote qui sermonem instituit de Traditoribus. Atque in lib-

ro quarto præclare de Originali peccato scripserat, quod propter illud *omnis homo qui nascitur, quamvis de Christianis parentibus nascatur, sine spiritu immundo esse non possit*. Est ergo Patrum cum Græcorum, tum Latinorum concordissima traditio, quod primus homo, ut Prosper inquit. in Carm. de Ingratis cap. xxvi. 1.

Corruit, & cuncti simul in genitore cadente

Corruimus.

CAPUT III.

Ex hujus quoque vitæ miseriis Originale demonstrari peccatum.

SUMMARIUM.

1. Sententia S. Augustini.

2. Conclusio.

3. & 4. Probatur duobus modis.

5. Confirmatur conclusio.

6. usque ad 14. Variæ objectiones solvuntur.

1.
Sententia S.
Augustini.

FAMILIARE fuit Augustino ex morte, aliisque cruciatibus quibus infantes plectuntur, originale peccatum adstruere: quod argumenti genus ne omnibus quidem Catholicis probatur, cum plures putent protulisse Deum absoluto dominii sui jure hominem innocentem morti, certisque calamitatibus adjudicare. Vim tamen habere illas Augustinianas rationes fide supposita, & facta hypothesi, quod Deus hominem rectum ac sanctum condiderit, vix aliquis denegat. Videamus ergo quale pondus in se vere habeant, & num possint à Pelagianis eludi.

2.
Conclusio.

PROPOSITIO: Sive supposita fide, sive absolute loquendo ex miseriis, quas modo patimur, probari potest originale peccatum.

Demonstrata est prima pars superiori libro cap. xiiii. ubi ostendimus mortem, ignorantiam, & concupiscentiam non esse conditionem naturæ, sed pœnam peccati. Confirmatur nunc 2. Canone Arausicano, *Injustitiam Deo dare convincitur, qui mortem, quæ est pœna peccati, sine peccato, quod est meritum mortis, ad nos transisse dicit*. Idem docent PP. Africani in Sardiniam exules in lib. de Incarnat. & Grat. cap. 14. Gelasius in Epist. ad Episcopos Piceni, Prosper contra Collatorem cap. 20. Scriptor Hypognosticon initio 2. libri, Anselmus lib. 2. de Incarnat. cap. 2. & de Concept. Virg. & Peccato Origin. cap. 13. & alii apud Norisum in Vind. cap. 111. §. 3.

R. P. Berti Theol. Tom. III.

Probatur secunda pars. Vel enim nos statum *pura naturæ*, non quidem absolute, & considerata potentia Dei, sed ex pura puta decentia, & spectata Dei providentia, atque animæ spiritualis naturæ credimus esse impossibilem; aut consentire volumus iis, qui possibilem esse propugnant. Si ardeat sententia prior, liquet defectus tam corporales, quam spirituales, etsi ex necessitate materiæ consequi videantur, *considerata Divina providentia, & dignitate superioris partis humanæ naturæ*, pœnam esse peccati, ut alibi dictum est cum Angelico Doctore Thoma in iv. contra Gentiles cap. 53. Atque huc spectant verba Augustini ita Julianum refellentis in Opere postremo n. 81. libri 1. *Propter quid ergo affliguntur parvuli, si nullum habent omnino peccatum? An omnipotens & justus Deus injustas pœnas à tot innocentibus prohibere non potuit?* Et n. 235. *Judicium hoc utique in parvulis injustum esset, si peccatum originale non esset*. Vide & lib. iv. contra duas Epist. Pelagianorum cap. 4. lib. iv. contra Jul. cap. 16. lib. 11. Op. Imperf. cap. 119. lib. vi. cap. 9. 27. & 36.

Si vero magis placeat illorum sententia, qui statuunt *naturæ puræ* possibilitatem; sunt adhuc Augustini argumenta ducta ex hujus vitæ miseriis firmissima ac validissima, & perperam quispian niteretur illa elevare. Dato enim quod nullo supernaturali beneficio rationalem creaturam Deus exornasset,

3.
Probatur.

4.
Probatur
alio modo.

C 2

num

num credendum est illam condidisse tot prementibus calamitatibus ac miseriis cnoxiam? Id quidem est mea sententia falsissimum. Principio in eo statu aut non adesset concupiscentia antevergens rationem, aut certe non adeo pugnax & lacertosa, quam nunc Adæ posterius experiuntur captivantem in lege peccati, & turpissima quæque inhiantem. Tantam enim libidinem neque peccora sentiunt, neque asini. Errat autem qui putat potuisse Deum, cujus erga hominem singularis est providentia, hunc creare deterius, quam bruta sint, conditionis. Optime ergo ex concupiscentia hac acerrima & bellicosa, locis nuper laudatis, evincit magnus Augustinus nalcī homines sub lege peccati: & sunt Augustiniana argumenta etiam non supposita elevatione hominis ad finem supernaturalem, quantum ad præsentēs calamitates attinet, invictissima. Idem de ignorantia dicendum est. Cum enim creaturæ omnes in finem suum providentissime dirigantur; in eo sane statu, in quo nulla adesset macula originalis, saltem homo perciperet quid sibi foret agendum, & non esset ratio talibus tenebris obvoluta, quibus modo obcæcata plura ignorat ad se pertinentia, & sæpenumero errat invita. Ex hac itaque tam spissa ac tenebrosa ignorantia infectam esse humanam naturam satis evidenter concluditur. Quid vero de vexatione dæmonum, à quibus interdum ab ortu suo abripiuntur infantes, & multimodis excruciantur? Annon recte Augustinus in ultimo Opere lib. 1. cap. 88. scribit adversus Julianum? *Quando parvulum spiritus vexat immundus, animamque ejus & corpus affligit, sensus sanitatemque pervertit, nonne universa ejus, quam Deus instituit, natura turbatur? nec invenitis omnino tanti hujus mali meritum negantes originale peccatum.*

5.
Confirmatur
conclusio.

Demus præterea potuisse mortem, cæterasque corporales miseras absque culpa à supremo Domino immitti, quod nimis agre fateor, si ad immortalis animæ naturam, hominisque præstantiam animum mentemque converto: est nihiloscius homini mors tam horribilis, & quam frequenter immatura, sæva, teterrima; ut poenam esse peccati natura ipsa proclamet. Inter animalium fœtus estne ullus, qui ululatibus, fletibusque vix in lucem editus conquærat, quemadmodum muliebris partus? Dispendia ergo, quæ nascentes flendo testantur, (ait de parvulis Augustinus eodem libro n. 113.) dicito, quo meri-

to sub justissimo & omnipotentissimo judice eis, si nullum peccatum attrabant, irrogentur. Hæc etiam Gentiles philosophi naturali mentis acumine perceperunt. Nascentes quippe homines contemplati, videntes ex una parte nobilissimum omnium animal tot miseriis & ærumnis premi, ex alia autem sacris literis destituti, aut ipsam naturam tanquam novercam damnarunt, quod sit in homines magis, quam in bestias iniquior; aut opinati sunt obpeccata superioris vitæ rationalem animam his calamitatibus subjici. Atque horum quoque Philosophorum placita demonstrant, optime ipsa naturali ratione probari impositum jugum grave super filios Adam à die exitus de ventre matris; quemadmodum S. Pater acute demonstrat sub finem libri quarti contra Julianum. Itaque ex præsentibus animæ, corporisque cruciatibus constat omnes homines peccati vinculo adstringi, quoniam vel non potuit servata lege providentiæ ac justitiæ Deus hominem condere miserum ac moriturum: aut, si potuit, nunquam creasset subiectum morti adeo nobis adversæ atque infestæ, neque tam gravi & ærumnoso jugo prostratum.

REFELLUNTUR OPPOSITIONES

Contra hanc propositionem facit primo quod legimus de cæco nato cap. ix. Joannis 2. *Neque hic peccavit, nec parentes ejus: quemadmodum ergo cæcitas, ita calamitates reliquæ absque ullo peccato immitti possunt hominibus.* Deinde nonne Christus, qui peccatum non fecit, neque maculam virginali ex utero traxit, ignominiosæ mortis supplicio affectus est? Immaculata item Virgo, quam sine labe originali conceptam rotus fere Orbis veneratur, communi morte decessisse creditur, variosque cruciatus pertulisse. Non est ergo mors corruptæ peccato originis argumentum.

Levissima hæc sunt. Ac ad primum quidem de cæco nato responsum dedimus præcedenti libro cap. 4. Prop. 1. ad 3. Potest & retorqueri argumentum verbis Augustini in 111. contra Jul. cap. 6. *Neque enim de innumerabilibus parvulis, qui & in animo & in corpore cum tanto vitiorum varietate nascuntur, hoc dici potest, quod Dominus ait de illo, qui cæcus est natus, non propter peccatum ipsius, vel parentum id esse factum, sed ut manifestarentur opera Dei in illo. Multi quippe nec sanantur omnino, sed cum eisdem vitiis, sive in qua-*

7.
Solvitur.

libet atate, siue in ipsa moriuntur infantia &c. Ad alterum idem Augustinus resp. de Peccat. meritis lib. 1. cap. 37. *Dicit aliquis si hæc natura pura non est, sed vitiosa primordia, quia talis non est creatus Adam: cur Christus longe excellentior, & certe sine ullo peccato natus ex Virgine, in hac tamen infirmitate atque ætate procreatus apparuit? Huic propositioni respondemus: Adam propterea non talem creatum, quia nullius parentis præcedente peccato est creatus in carne peccati. Nos ideo tales, quia illius præcedente peccato nati sumus in carne peccati. Christus ideo talis, quia ut de peccato condemnaret peccatum, natus est in similitudine carnis peccati. Neque enim pœnæ rationem habet, quod Salvator, ut chirographum nostrum affigeret cruci, nulla necessitate, sed electione voluntatis suæ propter nimiam charitatem, qua dilexit nos, pati dignatus est. De Virgine matre Romanorum Pontificum decretis inharens, & repetens de originali labe, quod Augustinus lib. de nat. & grat. cap. 36. scripsit de actualibus noxis, Propter honorem Domini nostri nullam prorsus cum de peccatis agitur habere volo quæstionem; dico, licet pie credatur à peccato originis præservata, genitam tamen esse ex carne vitia & corrupta, ex qua mors corporalis consequitur; quamquam anima ex huius carnis consortio non fuerit singulari privilegio inquinata.*

8. Obiectio 2. soluitur. Sunt autem bene multa, quæ adversus peccati Originalis transfusionem ex ratione humana obijciuntur. Primum est, quod Diabolus foret conditor hominum: Neque enim à Deo bono potest produci contaminata natura. Sapi ego cum Manichæis quisquis nascentium originem putat esse vitiatam. Nec satisfit huiusmodi argumentationi dicendo Deum utique bonam rectamque naturam instituisse, sed corrupta primi prævaricatione parentis, peccatum carnis propagine contrahi. Anima enim rationalis non propagatur, sed à Creatore corpori tabifico infectoque inferitur. Erit ergo ipsemet Deus huius causa peccati. Referenda sunt enim in ipsam causam efficientem quæ alicui rei ab origine primæque institutione conveniunt. Præterquam quod eccur Deus rationalem animam corpori unit, si scit inde illam diaboli ancillam captivamque evasuram, & lege peccati adstringendam? At huic argumento cap. IV. superioris libri satisfactum est. Verissima est responsio, originale peccatum

non esse ex institutione Creatoris, sed ex prævaricatione primi parentis; laudandam esse adversus Manichæos hominis creationem, sed commendandam etiam adversus Pelagianos Salvatoris gratiam ac redemptionem. Melius quippe Dei causa agitur, cum & Creator & Salvator agnoscitur, quam cum defensa velut sana, viribusque integra creatura, opitulatio Salvatoris inanitur: Inquit Augustinus de Nat. & Grat. cap. 42. Vide & lib. IV. ad Bonifac. c. 3. Diximus etiam necessarium non esse, ut ad perdifficilem de animarum origine quæstionem confugiamus. Etsi creentur singulæ à Deo, trahunt originalem maculam ex carne, sicut aqua in vitiato vase corrumpitur. Eapropter non est Deus causa peccati, quoniam non ex creatione Dei est vitium, quod voluntario motu natura collegit: sed etiam de vitia per semetipsam natura Deus institutionem suam quidem suæ creationis exequitur; inquit Epist. VII. Sanctus Gelasius. Disposito autem corpore non debet Deus animorum creationem suspendere, quoniam, ut scribit Prosper ad IV. ob. Vincentii, Prævaricatio hominum disposita à sæculis creationis ordinem turbare non potuit.

Deinde obijciebat Julianus lib. 1. ultimi contra Augustinum Operis n. 59. & lib. 11. n. 24. damnari in sententia Catholicorum nuptias, neque à Deo institutas fuisse; si aliquid unde damnabiles generantur secum habeant, & illarum usu corrupta propagetur natura. Addebat lib. V. num. 2. parabolam Evangelicam Matth. VII. 17. à fructu arboris bonam aut malam dignosci; & consequenter malam esse suapte natura generationem, concubitumque virilem, ex quo fructus capitur adeo noxius.

Et huic argumento cap. XIII. proximi libri obviam itum est. Nego itaque nuptias esse damnandas, cum non ad libidinem & peccatum fuerint institutæ, sed ad generationem, quæ humana propagetur natura, inquinata sane & corrupta, sed non causâ nuptiarum, cum labe originaria in prævaricationem primi hominis sit referenda. Nuptiæ (inquit S. P. lib. 2. de Nupt. cap. 26. num. 42.) institutæ sunt causa generandi, non peccandi: propter quod illa est à Domino benedictio nuptiarum: Crescite, & multiplicamini & replete terram. Peccatum autem quod inde à nascentibus trahitur, non ad nuptias pertinet, sed ad malum, quod accidit hominibus, quorum conjunctione sunt nuptiæ, Et falgentius in 1. de Verit. Præd. Deus humana

2. Obiectio 3. annullatur.

mana naturæ fecunditatis donum contulit; libidinis vero malum non est creatura Dei, sed pena peccati. Proinde de immunditia nuptiarum mundus homo non nascitur, quia interveniente libidine seminatur. Quam libidinem nuptialis bonestas utique non amat, sed in nuptiis mortalis propagationis necessitas tolerat. Non sunt ergo damnandæ nuptiæ, quarum finis bonus est, humanæ videlicet naturæ conservatio & propagatio. Imo magnum asserunt ac laudabile bonum, bonum scilicet usum concupiscentiæ malæ, qua abutuntur adulteri, & curam ordinate filios procreant. Quare laudandæ ac celebrandæ sunt, ut S. Pater demonstrat memorato loco, & lib. v. contra Jul. cap. 12. nec non libri 1. Op. Imperf. n. 65. & lib. v. c. 23. Cumque causa originalis peccati sit Adæ transgressio, nuptiarum vero fructus procreatio filiorum; erit mala Adami voluntas, non bona connubiorum institutio, male arbori comparanda. Nihil proinde valet ad istam questionem similitudo illa Evangelica: quia non sunt nuptiæ causa peccati, quod trahitur à nascente, & expiatur in resurgente: sed voluntarium peccatum hominis primi originalis est, causa peccati; inquit magnus Augustinus laudato cap. 26. de Nuptiis lib. 2. num. 43.

10.
Obiectio 4.
rejiçitur.

Uterius argumentantur Pelagiani. Parentes baptizati peccatum originale non habent: Non ergo istud traducunt in posteros. Quo enim pacto fieri potest, ut illud probentur tradere parentes, quo carere creduntur? Ita Julianus lib. vi. apud Augustinum cap. 7. num. 18.

Resp. In baptizatis soluto reatu concupiscentiæ, quæ victos detinebat, ipsam ad agonem remanere; & per baptismum evacuari carnem peccati, non ut in ipsa vivente carne concupiscentia conspersa & innata repente absumatur & non sit: sed ne obset mortuo, quæ inerat nato: Ita Augustinus de Peccat. meritis lib. 1. cap. ult. & lib. 11. cap. 4. Porro hæc concupiscentia ex peccato nata, & ad peccatum inclinans, est originalis peccati quasi rheda atque vehiculum. Igitur nego consequentiam. Quamvis enim gratia regeneratis carnalis concupiscentia, repugnans legi mentis remissa sit, & in peccatum non reputetur, neque noceat aliquid, nisi ejus motibus ad illicita consentiatur: attamen Proles eorum, quia non per spiritalem, sed per carnalem concupiscentiam seminatur, velut ex illa oliva quidam

nostri generis oleaster, sic inde reatum nascendo trahit, ut nisi renascendo liberari ab illa peste non possit; inquit ipsemet Augustinus lib. 11. de Nupt. cap. 34. Ad exemplum oleastri, qui exoritur è bacca & semine oleæ, addit in vi. contra Julianum cap. 7. num. 18. alterum ex filiis circumcisorum, qui præputiati gignuntur, trahuntque ex patris femine quod non reperitur in patre: ac supra cap. 6. n. 16. aliud attulerat ex Filiis Fundani Rhetoris Carthaginensis, qui cum accidenti vitio luscus esset luscum filium procreavit; quo exemplo evertitur (inquit) illa tua scientia, quæ dicis naturalia per accidens non converti: accidens quippe fuit in patre, quod factum est in filio naturale. Naturale autem possumus hoc modo appellare originale peccatum, quatenus infitum est propagatione naturæ, quamquam naturale non est, ipsius naturæ substantia, atque institutione spectata. Fundano autem alter filius duobus oculis de lusco natus est, quod & pallimevire conspicimus: idque evertit alteram Pelagianorum sententiam, qua dicunt, Parentes in filios ea, quæ non habent, non posse transfundere.

Intuper arguunt apud Augustinum lib. 11. de Peccat. meritis cap. 2. Si Adæ peccatum etiam non peccantibus nocuit, ergo & Christi iustitia etiam non credentibus prodest. Hoc falsum est. Itaque & illud. 11.
Obiectio 5.
declarat.

Resp. cum Augustino ibidem, quod sicut eorum, per quos parvuli nascuntur, iustitia spiritus trajicit in eos fidem, quam voluntate propria nondum habere potuerunt; sic eorum, per quos nascuntur, caro peccati trajicit in eos noxam, quam nondum vita propria contraxerunt. Et sicut eos vita spiritus in Christo regenerat fideles, sic eos corpus mortis in Adam genuerat peccatores. Illa enim carnalis generatio est, hæc spiritalis, &c. Quamobrem nego minorem, & argumentationem in Pelagianos retorqueo. In spiritali enim generatione necessaria non est propria actualis fides in parvulis, ut per lavacrum baptismatis constituantur sancti, ac regni cælorum hæredes. Pari ergo jure non requiritur actualis ac propriæ voluntatis transgressio, ut in carnali generatione per originem ex Adam filii iræ, mortisque nascantur.

Adhuc obijciunt. Non est peccatum nisi voluntarium: Peccatum originale infantulis voluntarium non est: Igitur nullum est in parvulis peccatum originis. 12.
Obiectio 6.

Re-

Respondetur, eodem modo quodlibet peccatum voluntarium esse, quo peccatum est. Actuale peccatum est voluntarium propria voluntate: Originale voluntarium est *originaliter*, videlicet comparate ad primum hominem, à quo sumus per carnis propagationem progeniti. *Potest autem* (inquit Augustinus lib. 2. Operis Imperf. cap. cxi.) *& hoc recte dici de eodem genere esse, si ad originem referatur, quia ipsum ex primi hominis voluntate manavit, quando illius peccatum intravit in mundum, & per omnes homines pertransiit.* Et lib. iv. cap. 9c. *Ad hoc peccati genus ex libera voluntate perventum est, non ejus propria qui nascitur; sed ejus, in quo omnes originaliter fuerunt, quando communem naturam mala voluntate vitavit.* Distinguo itaque minorem: Peccatum originale non est voluntarium parvulis *actualiter* & voluntate propria, concedo: *originaliter* & voluntate Adæ, qui communem naturam infecit, nego.

13.
Rejicitur.

Perstunt hæretici: Si peccatum originale ex libera protoparentis voluntate contrahitur, apud quem impollutam innocentiam scelus gravavit externum? Quomodo Deus, qui adeo est misericors, ut propria unicuique confitenti peccata dimittat, est tam crudelis, ut innocenti impingat aliena? At respondet Augustinus lib. 1. Oper. Imperf. cap. lx. Pelagianos potius Deum facere iniquum atque injustum; nam cum videant gravi jugo miseriæ parvulos premi, contententes nullum eos habere peccatum, accusant Deum si affliguntur immeriti, & redargunt Ecclesiam, si exufflantur à jure diaboliæ potestatis alieni. Et cap. 46. negat peccatum originale non esse singulis proprium, ita Julianum urgens: *Peccatis, inquis, alienis non utique perire debuerunt. Aliena sunt, sed paterna sunt, ac per hoc jure seminationis, atque germinationis & nostra sunt.* Sunt ergo etiam parvuli proprio obnoxii peccato, non secundum vitæ suæ proprietatem, sed secundum communem generis humani originem, inquit idem Augustinus lib. xvi. de Civit. Dei cap. 27. Quisquis hæc non satis percipit, arcana enim sunt obscurissima, audiat Apostolum de Adamo dicentem: *In quo omnes peccaverunt.*

At, inquires iterum, cum omne peccatum sit aliquo modo voluntarium; voluntarium autem ab intrinseco principio efficiatur; quomodo Adæ voluntas parvulis externa, tantoque distita intervallo, causa est ob quam prævaricatores singuli reputentur? Rursus: Si vera est

definitio peccati, quæ valgo circumfertur, *Est dictum, factum, aut concupitum adversus legem Dei*, dic quæso, cur peccatum est in parvulis nondum ad agenda, vel appetenda illicita idoneis. Item: Si nemo damnatur ob invincibilem ignorantiam, quam habet in se, eo quod non sit ei voluntaria, & nemo ob aliorum malefacta apud rectissimum judicem plectitur; quare ob Adæ inobedientiam erit misera posteritas punienda?

Tenenda est superior regula, quod eodem modo voluntarium peccatum est, quo est peccatum. *Ad culpam personæ requiritur voluntas personæ: ad culpam vero naturæ, non requiritur nisi voluntas in natura illa*, inquit S. Thomas in 2. dist. 30. quæst. 2. art. 1. Ea ergo, quæ prædicta sunt, in solis actualibus peccatis actum personæ voluntarium demonstrant. Dum quæstio de originali instituitur, sat est, quod fuerit voluntarium *originaliter*. Hoc patet non est externum, ut diximus, nec malefactum alienum, sed hominum universorum. Est etiam factum & concupitum, quatenus ex primi hominis voluntate manavit.

Obicies adhuc: Per quid hoc peccatum invenitur in parvulo? Certe non peccat iste qui nascitur, non peccat ille qui genuit, non peccat ille qui condidit: per quas ergo rimas peccatum istud ingreditur? Equidem dicendum est, aut illum peccasse qui genuit, aut illum qui condidit, aut istum qui natus est: ex quibus unum insanum est, aliud Manichæum, aliud supra Manichæos. Ita Julianus libro 11. posterioris Responsi. cap. 24. & 28.

14.
Obiectio 7.
tollitur.

Respondet S. Pater ibidem & lib. 111. prioris Operis cap. 24. num. 56. *Rimam quæris inter tot innocentia præsidia, quæ potuerit introire peccatum; cum tibi ostendat Apostolus Paulus non rimam, sed apertissimam januam dicens: Per unum hominem peccatum intravit in mundum, & per peccatum mors.* Introivit itaque peccatum per Adam, qui communem naturam vitiavit: quod non est insanum, non enim damnantur nuptiæ, ut frontem perficans obgannit Julianus; nec Manichæum, cum non sit origo vitia ex institutione Creatoris, aut humana natura per se, & substantialiter mala.

Ultimo arguebat Julianus doctrinam Catholicorum de Corruptione naturæ ad perfectionis desperationem inducere, cum incredibile sit, quod ingenerata vitia possint consumi. Sed respondetur quod

quod ideo Salvatoris gratia creditur necessaria, ut vitium inolitum auferatur per ejus virtutem, qui ex origine vitia-

tam mutare potest, & sanare naturam, ait S. P. Augustinus initio 2. libri contra Julianum.

CAPUT IV.

Originale peccatum contrahi etiam à filiis Baptizatorum.

SUMMARIUM.

1. Opinio catholica adducitur.
2. Probatur conclusio.

3. 4. 5. 6. Variæ objectiones solvantur.

1.
Opinio Catholica adducitur.

EST ergo Catholica fides etiam in Sanctorum filios originale peccatum transire, ut supra adversus Pelagianos disputatum est. Non enim fideles generant in quantum sunt filii Dei: sed quemadmodum ex olea gignitur oleaster, atque ex tritico mundo frumentum cum paleis, ita generantur à sanctificatis conjugibus filii iræ. Incidunt tamen in Pelagianam hæresim Novatores: quorum tenent aliqui filios regeneratorum ad hæreditatem novi fœderis pertinere, & solum tingi baptismatis lavacro, ut tanquam membra in unum Ecclesiæ corpus coaptentur. Ita sentire videtur Calvinus lib. iv. Instit. cap. 16. n. 24. & in Antid. Conc. Trid. Zwinglius in lib. de baptismo, & Bucerus in cap. 3. Mat. Eadem est sententia Theodori Beze, qui Comm. in cap. 7. Epist. 1. ad Corinth. traducem sanctificationis & gratiæ ex Parentibus in filios propugnat. De hac hæresi, quoniam præcedentibus momentis omnibus profligatur, dicam perbrevis.

2.
Probatur conclusio.

PROPOSITIO. Etiam ad filios Fidelium peccatum originale pertransit. Etenim Scripturarum testimonia producta cap. 1. & secundo universalia sunt, omnesque Adæ posteros statâ, ordinatâque lege comprehendunt. Dixi autem *ordinata lege*, ne quis me existimet erga purissimam Dei Matrem iniquum, quasi piam, vulgatamque de singulari ejus præsevatione sententiam velim adversus seita Pontificum controuertere. Deinde: Erat David fidelibus & circumcisis parentibus procreatus; & nihilominus *in iniquitatibus*, inquit, *conceptus sum*; usus plurali numero, non Hebræorum consuetudine, ut visum P. Simonnet Tract. v. disp. v. art. 4. cum in Hebræo potius singulare nomen occurrat; sed quoniam in uno Adæ delicto plurima continentur. Ad hæc Apostolus ex Hebræorum genere, & ex tribu Benja-

min, scribit de seipso ad Ephesios cap. 11. 3. *Eramus natura filii iræ, sicut & ceteri.* Præterea ex Hæreticorum confessione filii Sanctorum baptizandi sunt. At quicumque baptizatur, in Christi mortem, & in remissionem peccatorum baptizari, superius probatum est. Rursus ob manifestam Christi assertionem Joan. 111. 3. *Nisi quis renatus fuerit, &c.* fatebantur Pelagiani infantes non regeneratos baptismate à regno cœlorum excludi. Sunt ergo Navatores Pelagianis deteriores ac magis, magisque improbi, si aliquos non baptizatos ad novi fœderis hæreditatem adsciscant. Item Ecclesiastica consuetudine etiam pueri fidelium ante regenerationis lavacrum exorcizantur: igitur & isti dæmonis mancipia nascuntur. Amplius: Ex opinione Calvinii baptizantur Christianorum filii, ut fiant Ecclesiæ membra. Nisi ergo baptizentur, non pertinent ad corpus Christi, nec in cœlis cum capite regnare poterunt. Postremo tradunt Patres, singulis necessarium esse baptismum *propter contagium mortis antiquæ*, ut in Epistola ad Iridum loquitur Cyprianus. Vide Bellarminum de Baptismo cap. 4. & De Amiff. Gratiæ lib. iv. cap. 14. Definita est hæc propositio à Tridentina Synodo sessione v. can. 4. ac per scripta primum ab Augustino lib. 111. de Peccator. meritis cap. xii. num. 21. ubi hæc habet: *Nec parvuli de quibuslibet sanctis, iustisque procreati originalis peccati reatu absolvuntur, nisi in Christo fuerint baptizati.* Et de peccato originali cap. xi. num. 45. *Regeneratus quippe non regenerat filios carnis, sed generat: ac per hoc in eos non quod regeneratus, sed quod generatus est, transiit. Sic igitur sive reus infidelis, sive absolutus fidelis non regenerat absolutos uterque, sed reos, quomodo non solum oleastri, sed etiam olea semina, non oleas generant, sed oleastros.*

Ita